

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA
SLOVENSKO MLADINO

Št.
3.

Leto
X.

VSEBINA:

1. Sosedov Vili. <i>Fran Silvester</i> . Pesem	49
2. Kaj nam je pripovedoval naš dedek. <i>A. Pesek</i> . Povest	50
3. O luni. <i>Josip</i> . Bajka	54
4. Palme. <i>L. O.</i> Poučni spis s podobo	54
5. Bajka o zvončku. <i>Josip</i> . Bajka	56
6. Prošnja sirote. <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	56
7. Starčkova prošnja. <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	56
8. Kaznovani šaljivec. <i>Marica Gregorčičeva</i> . Igra	57
9. V nosu prst tiči. Nos naprej štrli. Podobi v barvotisku	60
10. Zlato tele. <i>L. Černej</i> . Povest	63
11. Pikica na „i“. <i>L. Černej</i> . Pesem	64
12. Kazen. <i>E. Gangl</i> . Pesem s podobo	66
13. Nerodni Jurček. <i>J. D.</i> Povest	66
14. Odkdaj ima zajček kratek rep. <i>Fran Koš.r.</i> Basen	68
15. Pri slovesu. <i>L. Černej</i> . Pesem	68
16. Pouk in zabava.	
Telovadec. — Polje. <i>Iv. Jordan</i> . Uglasbena pesem. — Besedni uganki. <i>Kelc</i> . —	
Rešitev. — Kotiček gospoda Doropoljskega	69

Listnica uredništva.

Elvira: Vaše stvari smo prejeli in porabimo, kar je porabnega. Veseli nas, da niste na daljnem Ogrskem pozabili našega lista. Koliko je domačinov, ki ga še — niti ne poznajo!

Ali ste že obnovili naročnino za l. 1909? — Ako še ne, storite to!

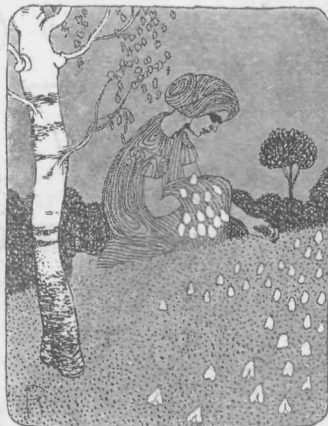
Ali ste že pridobili „Zvončku“ novega naročnika? — Ako še ne, storite to!

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrta leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl** v Idriji.

Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

ZVONČEK

LIST'S PODO:
BAMI' ZA:::
SLOVENSKO
MLADINO:::

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1909.

Leto X.

Sosedov Vili.

Pač takega videl ni svet
kot je sosedom Vili,
dasi še mladih let,
namazan je z vsemi mazili.

Mamice skrbne nikdar
mali porednež ne vboga,
dela kot da gospodar
hiše je, vrta in loga.

Ko ni nikogar doma,
v izbi on zagospodari —
škodo gotovo zazna
mama na vsaki stvari.

V šolo — beseda odveč! —
težko gre izlepa,
v zimi smukne za peč,
v letu se v gozdu potepa.

Na trati kopa otrok
veselo, mirno igra se.
„Vili gre!“ — krik in stok —
seveda jim skočil je v lase.

Ko novo obleko dobi,
ponosno stopa po veži —
ni čakati treba noči,
že hlače podobne so mreži.

Da vendar že bilo kdaj
preživemu sinčku bi boljše,
je mnogo „domačih vaj“
napravilo — brezovo olje.

Vse ničevo: kazen, obet,
zaman so mati svarili —
pač takega videl ni svet
kot je sosedom Vili.

Fran Silvester.

Kaj nam je pripovedoval naš dedek.

Piše A. Pesek.

1. Slabota.

(Dalje.)

V.

ratje so prišli v grad, kjer so jih princezinje že pričakovale v prvi dvorani. Pozdravili so se molče s tem, da so se drug drugemu priklonili. Najstarejša kraljična je položila kazalec na usta v znamenje, da naj molčijo, ter je odprla vrata v drugo dvorano. Vsi so šli molče vanjo ter sedli k isti mizi, kjer so prejšnji večer vsi skupaj večerjali. Na mizi je bil pripravljen zajtrk in molče so zajtrkovali ter radovedno pričakovali, kaj dožive ta dan.

Po zajtrku so vodile kraljične brate po gradu iz sobe v sobo, iz dvorane v dvorano. Videli so bratje toliko bogastva in krasote, da so se nemalo čudili. Tla so bila vsepovsod pokrita z dragocenimi preprogami, ki so bile tako mehke, da se stopinje niso čisto nič čule. Tiho kot duhovi so hodili, in ker ni bilo slišati drugih glasov, nikakega ropota ali šumenja, je bilo v gradu v resnici vse tiho kot v grobu. Nobene žive duše niso videli, ni človeka ni živali, le tisti veliki črni pes jih je vedno spremljal.

Po stenah so visele krasne podobe, male in velike, ki so bile tako umetno narejene, da so se zdele kakor žive, zakaj od katerekoli strani so jih bratje ogledovali, vedno se jim je zdelo, da obračajo naslikane osebe oči za njimi. Okvirji podob so bili iz čistega zlata ter okrašeni s krasno bleščečimi se dragimi kamni. Pohištvo po dvorinah je bilo vse velekrasno, in marsikaj bratje niti vedeli niso, čemu je ali kako se sploh imenuje.

Kaj radi bi bili bratje povprašali to in ono. Sto in sto vprašanj jim je bilo na jeziku, radovedne misli so jim rojile po glavi, a — premagali so se ter molčali.

Po obedu so šli na drug kraj gradu. Tu so bile pa druge dvorane, ne sicer tako krasno opremljene kakor so jih ogledovali dopoldan, a bile so istotako zanimive, zakaj v njih je bilo vsakovrstno orodje in orožje.

Marsikaterega je srbel jezik, že je hotel povprašati to ali ono ali povedati kaj — pa spomnil se je obljube in molčal.

Proti večeru so prišli v velikansko dvorano, kjer je bilo polno zabojev in škrinj. Najstarejša kraljična je odprla zaboj za zabojem, škrinjo za škrinjo, in kaj so videli bratje? — Denar, bakren, srebrn in zlat denar! Križ nebeški, so si mislili, to je bogastvo! Ko so ogledali že celo vrsto zabojev denarja, so stopili k drugi vrsti. Tu so pa bili zaboji in škrinje polne zlata, nekovanega zlata. V tretji vrsti so bili zaboji in škrinje polne dragih kamenov in biserov, velikih in malih ter raznobojnih, ki so se iskrili in bleščali, da je gledalcem jemalo vid.

Bilo je nakopičeno pravo kraljevsko bogastvo, kakršno zmore le imeniten mogočen vladar. In bratom je bilo čudno pri srcu. Niso sicer gojili lakomnih želj po tem neizmernem bogastvu, a vendar so čutili ter si mislili, da bo vse to bogastvo njihovo, bo plačilo njim, če rešijo kraljične zakletja.

Ko so se vračali, so prišli do velikih, posebno umetno izdelanih vrat, in nad njimi je bil napis: „Kraljeva dvorana“. Tu mora biti kaj posebnega, si je mislil narednik ter hotel odpreti vrata, a pes, ki jih je spremljal, je skočil k njemu ter ga odrinil, kraljične pa so naglo šle naprej. Hitro so šli bratje za njimi in tudi narednika je minila radovednost ter je šel z njimi.

Prišli so v dvorano, kjer so prejšnji večer večerjali in tudi nocoj je že bila pripravljena večerja. Skozi okna je pošiljalo solnce zadnje svoje žarke v slovo. Kraljične in bratje so pozorno gledali zahajajoče solnce, zakaj komaj so že čakali, da zaide in da smejo zopet govoriti. Solnce je utonilo za gore, kraljične pa so začele ploskati z rokami ter se veselile, kakor se vesele brezskrbni otroci. Začele so govoriti, in tudi bratom se je razvezal jezik.

Prejšnji večer so bile kraljične črne kot saje, danes pa so že imele tuintam bele pike in pege — znamenje, da zakletje mineva.

Veselili so se isti večer precej časa, a nobeden bratov si ni upal povpraševati kaj o tem, kar so podnevi videli. Ko pa je narednik le vprašal, kaj je v kraljevi dvorani, je stopil tisti veliki črni pes k mizi in pogledal po bratih. Kraljične so hitro vstale od mize ter prosile brate, naj pridejo drugi dan zopet v grad, naj vztrajajo od solnčnega vzhoda pa do solnčnega zahoda, da jih tako rešijo zakletja.

„Mi bomo že molčali,“ so dejali bratje, „samo če se bo le naš najstarejši brat premagal.“

„Jaz se bom gotovo,“ je odgovoril narednik nekoliko užaljen, „če se boste le vi.“

Poslovili so se ter odšli v hlev. Napojili so konje, jim dali zopet dovolj krme v jasli ter šli v svojo spalnico spat.

VI.

Drugi dan so se bratje in kraljične izprehajali po vrtu. Vrt je bil poln najlepših cvetic. Rasle so na vrtu rastline, kakršnih bratje še nikoli niso videli. Tuintam so bile cvetice sestavljene v lepe slikovite skupine, kakršne more narediti le najumetnejši in najspretnjši vrtnar. Začuden so gledali bratje to bujno čarobno krasoto, radi bi vprašali to in ono, a so se vendar premagovali ter molčali.

Zvečer, ko je solnce zašlo, so bile kraljične še bolj vesele kot prejšnji večer. Bile so že bele, le tuintam so imele še kako črno piko ali liso. Zakletje je torej vidno ginevalo.

„Le en dan še, oh, le en dan še,“ so prosile brate, „bodite še jutri stanovitni, in rešene bomo, vas pa čaka kraljevsko plačilo.“

„Stanovitnost in hrabrost sta najlepši ter poglavitni lastnosti moža,“ je dejal narednik.

„Da, da,“ so pritrdili bratje, „pa glej, da boš stanoviten tudi ti.“

„Jaz bom že,“ je dejal narednik nekako prezirljivo, „če boste le vi — mladiči.“

Poslovili so se ter odšli v svojo spalnico počivat.

VII.

Napočil je tretji dan. Kraljične so se šle z brati izprehajati v park. Prehodili so ves park ter so ogledovali njegovo krasoto. Bila so nenavadna drevesa, krasno grmičevje, med drevjem in grmovjem pa je bila čarobna trata, kjer je rasla čudna trava, v katero so bile posejane krasne cvetke. Vmes pa so bile lepe bele stezice, posute z drobnim peskom. Vse je bilo v resnici lepo urejeno.

Popoldan so prišli na polje. Priletelo je vse polno raznovrstnih ptic, ki so letale okrog kraljičin in jim sedale na rame in roke, kakor da so popolnoma domače.

Takoj na to je pribežalo iz bližnjega gozda vse polno živali: volkov, medvedov, lisic, zajcev, jazbecev, divjih mrjascev. Bile so te zverine popolnoma krotke ter so se kraljičnam dobrikale, kakor se dobrika pes svojemu gospodarju. A eno je bilo čudno, nobena ptica in nobena žival se ni oglašila ali zapela, ni zarjovela ali se kakorkoli že oglasila, temveč so bile tihe kakor da so neme.

Prišli so do velikega ribnika. Tu pa je najmlajša kraljična potegnila za rokav Slaboto ter mu mignila, naj gre za njo. Šla sta malo dalje in prišla do lepe kapele. Vstopila sta noter ter pokleknila in iskreno potihem molila. — Ostali bratje in sestre pa so stali pri ribniku ter gledali v vodo, kjer so plavale vsakovrstne ribe. Vzdigovale so glave iz vode ter milo pogledovale kraljične, ribice so pa kar skakale nad vodo, kakor da bi hotele poskakati tja h kraljičnam.

Kraljične so se odpravljale, da bi šle dalje tja h kapeli. Solnce je bilo že nizko, in svojo rešitev so hotele pričakati v kapelici. Šle so počasi naprej, bratje pa za njimi. Narednik se ni mogel načuditi vsemu temu, ogledal se je in videl, kako prihaja od vseh strani vedno več zverine, kako se v zraku zbira več in več ptic, in ribnik se je večal ter bil poln rib. Narednik je gledal vse to, nakrat stopi k najstarejši kraljični ter vpraša: „Kaj pomeni vse to, kaj hočejo ptice, zverine in ribe?“

Komaj je izgovoril, je strašno zagrmelo, da so vsi strahu postali trdi.

Najmlajša kraljična se je v kapelici groma tako ustrašila, da je kar omedlela. Tudi Slaboto je izpreletel strah, a ohrabil se je.

Ko se je kraljična zavedla, je bila zopet črna kot saje kakor je bila prvi večer, ko so prišli bratje v grad. Bila je jako žalostna in potrta. Šla sta iz kapele ter dobila pred njo vseh enajst bratov in kraljičin. Stali so kakor kipi in ko sta se jih dotaknila, sta strahom opazila, da so vsi okameneli. Živali, ptic in rib pa ni bilo nikjer, vse so izginile.

Živa sta ostala edino le najmlajša kraljična in Slabota. Bila sta neizmerno žalostna in sta obupno jokala.

„Oh, jaz sirota,“ je tarnala kraljična, „kako sem nesrečna! Zakleta sem kot sem bila, a sedaj sem izgubila še svoje ljube sestre. Kaj bom počela sama, prej so mi bile vendar sestre družčina, a odslej bom sama — sama!“

Jokala je bridko, da bi se je bil kamen usmilil. Slaboti se je jako smilila. Žal, neizmerno žal je bilo tudi njemu po bratih, zakaj tudi on je bil odslej sam in to celo na tujem, daljnem svetu.

„Ali ni nobene pomoči?“ jo je vprašal, „ali bi ne mogel na kak način rešiti bratov in tvojih sestrá?“

„Rešiti bi jih bilo sicer mogoče,“ mu je odgovorila, „a težavno, silno težavno je to. Ne vem, ne vem, če se sploh komu posreči, posebno pa se tebi ne bo, ker si tako mlad in slab.“

„Naj bo težavno kakor hoče,“ ji odgovori Slabota odločno, „storiti hočem vse, da rešim brate in tvoje sestre.“

„Vedi torej,“ mu je rekla, „v deveti deželi od tod je veliko mesto ob morju. V tistem morju prebiva zmaj, ki ima sedem glav in v vsaki glavi goreč jezik. V srednji glavi je v možganih koščena škatlica in v nji čudezno mazilo. Ako bi s tem mazilom okamenele svoje sestre in tvoje brate mazilila po čelu, bi oživel, in kraljične bi bile obenem tudi rešene zakletja. A tisto škatlico dobiti je silno, silno težavno, ker zmaj je močan in strašan. Akotudi mu kdo odseka vseh šest stranskih glav, mu zopet zrastejo druge, če mu ne odseka tudi srednje glave.“

„Naj bo zmaj močan, naj bo strašan še tako, ne bojim se ga, poizkusiti hočem in upam, da ga premagam, da prinesem mazilo, da rešim brate, tebe in tvoje sestre.“

Šel je v hlev h konjem. Zagledal je konje svojih bratov okamenele; le njegov konj je bil živ. Vso noč ga je krmil, a drugo jutro se je odpravil na pot. Poslovil se je od kraljične, sedel na konja in jahal v — deveto deželo.

(Dalje.)

O luni.

Spisal *Josip.*

„tric, ali ni v luni nekaj mož? Zdi se mi tako.“ — „Da, Peterček, je mož v luni. In veš, kako je prišel v luno? Ukradel je panj čebel. In ko ga je gospodar vprašal, če jih je ukradel, je rekel, da jih ni. Gospodar pravi: „Ukradel si jih!“

„Naj me luna vzame, če sem jih.“

In luna ga je vzela.

Zdaj bi mož še enkrat rad pogledal na zemljo, da bi videl čebele. Ali le ponoči lahko gleda na zemljo, ko je vse temno in za kazen ne vidi ničesar.

Palme.

Opisal *L. O.*

Tuintam vidimo tudi po naših vrtih, javnih nasadih, stanovanjih palme, prelepe rastline s širokimi, mogočnimi, pahalastimi listi. Pri nas goje to rastlino samo za kras.

Prava domovina palmam pa so vroči — tropiški — kraji po otokih in bregovih Indijskega oceana, po deželah severne Afrike in jugozapadne Azije. Tamkaj rede palme na milijone ljudi in živali, ki bi brez njih ne mogli živeti. Opravičeno jih prištevamo k najkoristnejšim rastlinam.

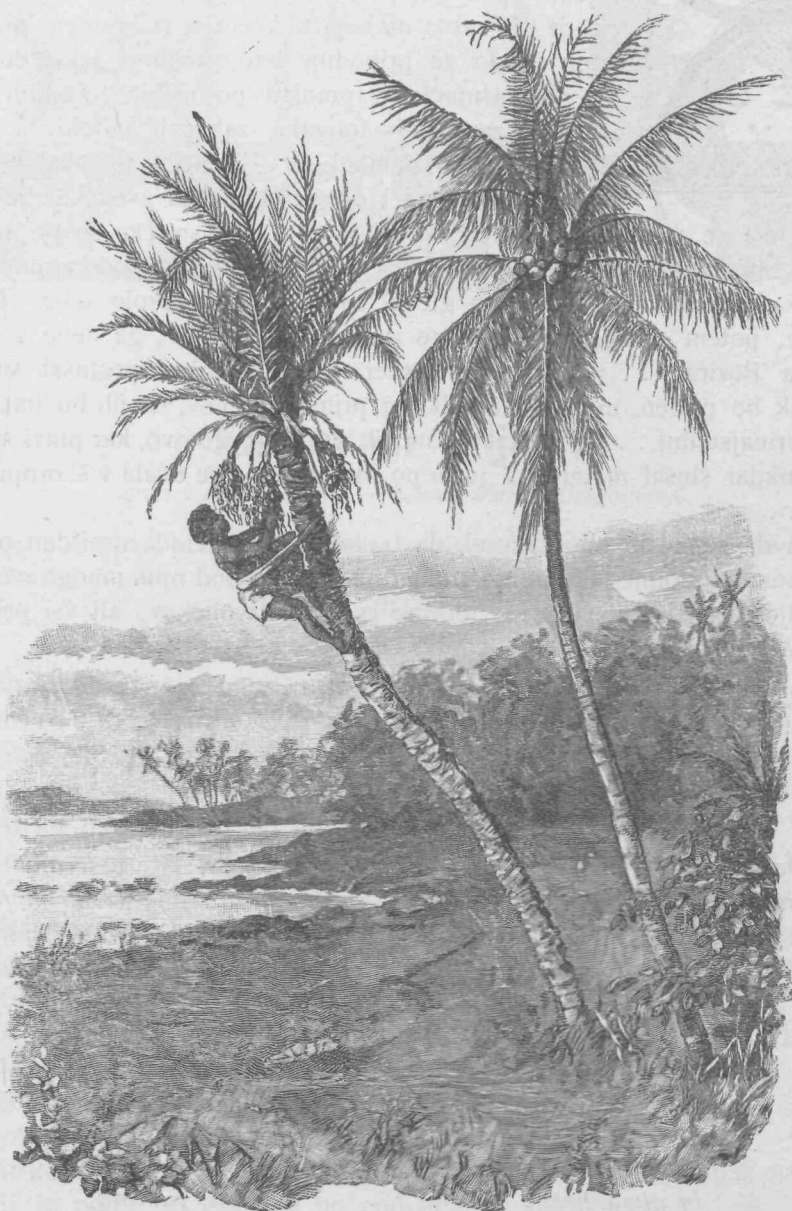
Pri nas so palme le pritlične rastline, v svoji domovini pa zrasto od 15 do 30 metrov visoko ter so na vrhu okrašene s šopom od 3 do 5 metrov dolgih listov.

Najvažnejša je datlova in kokosova palma.

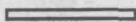
Prva daje okusen sad datel, ki ni tudi nam neznana slaščica. Svež in posušen ter raznovrstno pripravljen je datel po severni Afriki in jugozapadni Aziji ljudem, konjem in velblodom najvažnejši živež. Le datlova palma omogoča bivanje po ondotnih pustinjah. Kot zelenjavo uživajo listne brstiče, z listi pokrivajo svoja skromna stanovanja ter pleto iz njih košare in druge pletenine, les pa rabijo za stavbe.

Glede mnogostranske koristi ni rastline, ki bi jo mogli primerjati s kokosovo palmo — to pa že zato ne, ker cvete in rodi vse leto. Prijetna, hladilna pijača je mleku podobna tekočina, nabrana v trdi koščici, v kokosovem orehu. Strjena tekočina pa služi v tečno hrano. Iz trde koščice

izdelujejo razne posode in razno orodje (žlice, gumbe). Mladi vršni popki dajo okusno zelenjavo. Izpod listov se dobiva sok, ki daje palmovo vino in palmov sladkor. Tudi vse drugo je uporabljivo v razne namene, tamkajšnjemu prebivalstvu v neprecenljivo korist.

Kadar zopet vidiš, čitatelj moj, pritlično palmo, ki služi našim krajem samo za kras, se spomni njene sestre, ki je daleč tam v žgočem solncu človeku in živali vir življenja in pogoj obstanka. Nam zabava — onim vse!

Bajka o zvončkih.

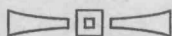
Spisal Josip.

dor dobi spomladi prvi zvonček, ko vzdigne svojo glavico iz tal, zazna na božični večer iz smrekinega šumenja svojo usodo za prihodnje leto,“ tako je rekel ded . . .

In zašumela je pomlad po hribih. Zbudili so se gozdovi, zazeleneli travniki, zabučali potoki in zapela je svojo pesem pomlad . . . Tonček je iskal ves dan in vendar ni mogel dobiti nobenega zvončka, zakaj po dolinah se je raztezala še snežena odeja . . . Ali smreke so pripogibale vrhove ob pomladnem vetru . . . Tu zagleda Tonček pod grmom prvi zvonček, ki je nekako s strahom gledal sneženo odejo okolo sebe. Tonček obstane, potem odtrga zvonček, gre z njim tiho domov, ga dene v knjigo in čaka Božiča . . . Na božični večer pa je Tonček poslušal smreko: „Tonček bo priden, in zato mu Miklavž prinese orehov, da jih bo imel dosti tretji štirinajst dni . . .“ Tonček je mislil, da je že gotovo, kar pravi smreka, in ni nikdar slušal matere. V jutru po Miklavžu pa je tičala v škornju dolga šiba . . .

In da se ne bi kdo zanesel, da bo imel srečo, četudi ni priden, pokriva sneg spomladi doline tako dolgo, dokler ne priraste pod njim mnogo zvončkov iz zemlje. Ko skopni sneg, je dolina vsa bela zvončkov, ali vsi priklijejo naenkrat, da se ne ve, kateri je prvi . . .

Prošnja sirote.

*Ljuba, drobna
lastavica,
ti pomladi
si glasnica.*

*Le sezidaj
gnexdo svoje,
naj veselje
pesem poje!*

*Pesem tožno,
pesem milo
poj, da petje
bo hladilo*

*bolečino
srčno mojo.
Pevaj, ptica,
pesem svojo!*

Bogumil Gorenjko.

Starčkova prošnja.

*Pomlad že prihaja
in zima beži,
prihaja iz raja .
preradostnih dni . . .*

*Prinesi še meni
veselja, pomlad,
prinesi še meni
kaj cvetja in nad!*

Bogumil Gorenjko.

Kaznovani šaljivec.

Igrica v enem dejanju. — Spisala *Marica Gregoričeva*.

OSEBE: **Mirko**, učenec. — **Andulka**, njegova sestrična. — **Zora**, postrežnica.

1. prizor.

Zora, Mirko.

Zora (pospravlja in briše prah po mizi).

Mirko (pride molče skozi stranska vrata in obesi šolsko torbo na klin).

Zora (se ozre, nagloma proti prišlecju): A, ti si, Mirko? Pa kako, da niti ne pozdraviš?

Mirko (zaničljivo): Saj nisi moja mati, da bi te pozdravljal.

Zora: Kdaj se vendar poboljšaš, fantek? Ne pozdravljaj le matere, ampak vsakogar, ki je v hiši, ko prideš iz šole! —

Mirko: Torej tudi tatu?

Zora: Jezik imaš pač oster! Kdo ve, če se ti v šoli tako urno giblje?

Mirko: Eh! — Kje pa je mati?

Zora: Davi je prejela brzozavko, da je babica hudo zbolela. In tako se je takoj odpravila in odpotovala.

Mirko: Ali res, Zora?

Zora: Zdi se mi, da se tega veseliš!

Mirko: Kako bi se ne? Popoldne ne pojdem v šolo, ampak na drsališče. Ej, to pojde po ledu, da bo pod nogami vse pokalo!

Zora: Zaman se veseliš; danes sem jaz tvoja mati, in ako ne pojdeš v šolo sam, te odvedem jaz!

Mirko: Ha-ha! Govoriš, kakor da bi se te moral bati!

Zora: Gospodinja mi je velela, naj sem s teboj jako stroga, no, in ravnati se hočem po njenem povelju.

Mirko: O, ti našemljena babura! (Potegne jo za kite.) Kako se postavlja pred menoj!

Zora: Le počakaj, dečko! Takoj grem po brezovko!

Mirko: Le prinesi jo, le!

Zora (odhaja proti vratom, kjer se sreča z Andulko): O!

2. prizor.

Andulka, prejšnja.

Andulka: Dober dan! Trkala sem, najbrže me niste čuli!

Zora (ji kima z glavo v pozdrav).

Mirko: O, Andulka! Ali si dospela sama?

Andulka: S služabnico sem prišla do hišnega praga! Kje pa je teta?

Zora: A, tako! Ti si Mirkova sestrična? (Naglo se ozre.) Ali ni pozvonilo? (Odide.)

Mirko: Odpeljala se je k babici, ki je obolela. Ali to naj te nič ne skrbi; naredi, ko da si doma! Glej, tukaj v to-le sobo stopi in odloži!

Andulka (molče pokima in odide).

Mirko: Andulka je prišla o pravem času, ravno ko me je dekla nameravala pretepati. Ampak sedaj ji pa jaz nekaj naženem. Hm! Ali kaj naj naredim, da bi se Zora bolj jezila? (Premišlja.) Aha! Nekaj mi je že šinilo na um! Zori porečem, da je Andulka gluha; Andulki pa povem, da Zora ničesar ne čuje! Hi-hi-hi! —

Zora (se vrne).

Mirko: Kdo pa je povlekel za zvonec?

Zora: Ogljar je bil! (Tiho.) Kje pa je Andulka?

Mirko: Čemu pa govoriš tako tiho? Saj je Andulka gluha; jako moraš kričati, da te razume.

Zora: Gluha je! Ubožica! Oh, zopet zvoni! (Odide.)

3. prizor.

Mirko, Andulka, pozneje Zora.

Andulka (se vrne brez pokrivala): Sam si? A zdelo se mi je, da sem slišala govorjenje!

Mirko: Postrežnica je bila ravnokar tukaj. Čuj, da ne pozabim! Zora je gluha! Skoro ničesar ne čuje! Kriči, kadar govoriš z njo!

Andulka: Že prav! O, ubožica!

Zora (se vrne).

Mirko (namenoma tiho): Kdo pa je bil?

Zora: Kaj praviš?

Mirko (glasno): Kdo je zvonil?

Zora: Pismonoša je donesel časopise.

Mirko: A tako! (Andulki.) Sedi, Andulka, in ogleduj si to knjigo.

Zora (jako glasno, govori po zlogih in gleda Andulki v usta): Ali si jako trudna?

Andulka (enako ko Zora): Ne toliko! Vozila sem se tudi!

Mirko (sede na nizek stolček, zase): Šala se je že začela!

Zora (kakor prej): Kdo pa ti je naredil ta lepi predpasnik?

Andulka (zase proti Mirkotu): Mirko! Mene ušesa bole.

Zora: Ah, težko je gluhemu človeku!

Andulka (sočutno zase): Sama sebi se smili.

Zora (glasno): Jaz te ne razumem!

Andulka (Mirkotu): V grlu me praska, Mirko!

Mirko (se posmiha in premetava na stolcu): Potrpljenje!

Zora (glasno): Ali si bolna?

Andulka (Mirkotu): Ta ženska je nora, Mirko!

Zora (glasno): Zakaj pa ne odgovarjaš na moja vprašanja?

Andulka (zase): Zija kakor pav!

Zora (zase): Ali čuješ, Mirko?

Mirko: Saj nisem gluhi!

Andulka (glasno po zlogih): Odkod si pa ti?

Zora (zase): Ta pa vpije ko sraka!

Andulka (zase): Bogu bodi hvala, da ti nisem enaka! (Glasno.) Čuj, odkod si?

Zora (glasno): Iz Mišje vasi!

Andulka (zase): Ki glušče rodi! Ha-ha-ha!

Zora: Kaj se pa posmihaš?

Andulka: Tebi, ubožica gluha!

Zora: Kaj mrmraš, trska suha!

Andulka (glasno): Ponovi, kar si rekla!

Zora (glasno): Sem že pozabila!

Andulka (glasno): Ti si menda tudi zlobna!

Zora (zase): Ampak rada bi bila meni podobna!

Andulka (zase): Taka koza!

Zora: Ta je pa popolnem gluha kakor pajek!

Andulka: Jaz da sem gluha? Ali čuješ, Mirko? (Zori): O, ti črni močerad!

Zora (Mirkotu): Dobro, da je tvoja sorodnica, drugače bi ji zasolila krepko zaušnico!

Andulka (glasno): Meni? Norica!

Zora (glasno): Molči, pustna šema!

Mirko (vstane): Sedaj pa je najpametneje, da pobegnem! (Odide.)

Andulka: Ali želiš, da te po zobeh!

Zora: Predrznica razposajena!

Andulka: Zarobljenka!

Zora: Kako sem si to vendar zaslužila? Ti, ali se ne sramuješ?

Andulka: Teti povem, ko se povrne, za vse pridevke, ki si mi jih naštel!

Zora (glasno): Ali si jih čula?

Andulka: Saj nisem gluha ko ti!

— V nosu prst tiči —

— Nos naprej štrli —

Zora: Jaz gluha! O, hvala Bogu, prav dobro čujem!

Andulka: Ali res?

Zora: Kaj se pa čudiš? Seveda!

Andulka (glasno): Mirko pa mi je dejal, da si popolnoma gluha.

Zora: Mirko? Kako to? Meni je pa rekel, da si gluha ti!

Andulka: Ali je mogoče?

Zora: Aha! Sedaj razumem, zakaj se je izmuznil iz sobe.

Andulka: Kaj, Mirko da bi bil tako hudomušen? O, tega mu pa ne smeva prizanesti!

Zora: Pokličem ga! Mirko! Mirko!

Mirko (se pokaže boječe pri vratih).

Andulka: Pridi no, semkaj pridi!

Zora: No, kaj se pa otesaš? Andulka bi ti rada nekaj povedala!

Mirko (stopa počasi v sobo).

Andulka: Čuj, čuj, Mirko! (Jezno.) Ker si me tako grdo in nespodobno nalagal, si zapomni, da te o počitnicah ne maramo!

Mirko (obstoji boječ).

Zora: Aha! Zbogom torej vse tiste poletenske zabave, o katerih si mi časih navdušeno pripovedoval.

Mirko: Oprosti, Andulka!

Zora: Le tiho bodi in poslušaj!

Andulka: In marogastega kozlička tudi ne dobiš, kakor sem ti obetala.

Zora: Prav je tako, Andulčica! (Mirkotu.) In pa gospé poveva vse, ko se povrne!

Mirko (gleda ponižan in preplašen).

Andulka: Veš! Nič manj nego deset štrukeljčkov sem ti prinesla, ampak pojedli jih bova z Zorko skupaj! —

Zora: Oj, kako si dobra, Andulka! V zahvalo te povedem po obedu iz mesta na drsališče, ki ga gotovo še nisi videla. In tamkaj bova srkali topli čaj! Mirko pa naj doma piše kazen.

Mirko (poklekne): Oprostita mi obe!

Andulka: Kaj še! Ha-ha! Na drsališče! Kako me to veseli. Ali ti je tako všeč, Mirko?

Mirko (joka glasno).

Andulka: No, kaj pa jokaš?

Zora: Nikar se ga ne usmili, Andulka. Mirko ne joka iz kesanja, marveč iz jeze, ker ne pojde z nama.

Mirko: Nikoli več ne storim vama hudega!

Andulka: Prepozno! Prej si se smejal ti, sedaj se pa me! He-he-he!

Zora: Hi-hi-hi!

(Zastor pade.)

Zlato tele.

Spisal L. Černej.

a to ni bilo tisto, ki ste o njem čitali v Zgodbah svetega pisma, da so ga Izraelci častili kot Boga, temveč pravo, živo tele! — — —

Oče Boštjan je prišel zjutraj iz hleva in rekel z veselim licem: „Nocoj smo dobili teličko. Oj, kako je lepa! Ta ostane za pleme, najsi bo kakorkoli!“

Tedaj je skočil Boštjanov Štefe iz postelje, vprašuje: „Oče, kje pa je? Kje je?“

„Kaj misliš? Najbrž na podstrešju!“ se je pošalil oče. Štefe je takoj uvidel, da je bilo njegovo vprašanje neumno ali vsaj nepotrebno, zato ni dalje povpraševal. „Oče, jaz jo grem pogledat!“ je dejal čez nekaj časa ter potezal z vso silo črevelj na nogo.

„Tega pa že ne!“ ga je zavrnil oče, „morebiti jutri.“

Dečka so te besede iznenadile. Kako dolgo se je že veselil napovedanega teleta, a zdaj bi ga še pogledati ne smel! Tolažil se je, da se oče le šali. Ko pa je videl, da misli popolnoma resno, je začel prositi in prositi in končno jokati, a vse skupaj ni nič pomagalo. Oče je celo zaklenil hlev s ključem kakor sicer le vsak večer.

Štefe je bil žalosten in zgodilo se je, da niti svojega zajtrka ni pojedel, temveč odpravil se je v šolo prej ko je bilo treba.

V razredu je že dobil sosedovega Mihca, tistega Mihca, ki je bil večkrat pokaran in kaznovan, ker je prihajal prezgodaj v šolo in delal nemir.

„Miha, pri nas pa imamo tele!“ je pozdravil Štefe tovariša.

„Ali res? Kakšno pa je?“ je vprašal radovedni Mihec.

Tedaj je moral Štefe priznati, da ga še niti videl ni. Potožil se je Mihcu, kako ga je oče zavrnil.

„Pa bi bil skozi okno pokukal!“ ga je začel učiti Mihec, a Štefe mu je razložil, da ima hlev le eno okno nad vrati, ki se ne da doseči. Pri tem pa se je spomnil, da je v kotu hleva v stropu štirioglata luknja, ki skozi njo mečejo krmo v hlev. Kaj, ko bi se dalo skozi to luknjo pogledati! Razodel je svoje mnenje Mihcu in takoj je bil storjen sklep, da pojmeta po šoli skupaj na hlev in pokukata skozi luknjo.

Tisti dan je bil Štefe v šoli nenavadno malo pazljiv: mislil je vedno le na tele. Skoraj bi se mu bilo pripetilo, da bi moral po pouku zaostati. Le z ozirom na to, da je bil sicer jako priden, mu je prizanesel gospod učitelj.

Štefe in Mihec sta drvela prva iz šole, tako se jima je mudilo. Splezala sta skrivaj po lestvi na hlev. Štefana je opominjala vest, da se naj vrne in obšel ga je nekak strah. Ko pa je pogledal za seboj srčnega Mihca, se je zopet ojunčil in stopal je varno naprej po senu.

Kmalu sta bila pri luknji. Prvi je pokukal Štefe, pa ni nič videl. Na to je pogledal Mihec in zamrmral: „Kravo vidim, kravo, teleta pa ne!“ In spet je poizkusil Štefe. Legel je na trebuh in iztegoval na vse pretege svoj vrat. „Ga že vidim!“ je vzkliknil veselo. In res, pri jasliah je ležalo tele, a Štefe ga je videl le deloma. Nehote se je pomikal naprej in naprej. Ravno je zagledal lisasto glavico, kar se mu zatemni, pa spet zasveti pred očmi: zletel je skozi luknjo v hlev!

K sreči je bilo na tleh precej na debelo krme, sicer bi se še ubil.

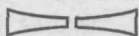
Mihec na hlevu je strahú zavpil, krava pa je začela grozno mukati in mencati, ker se je bala, da je priletela kaka pošast po ljubljeno tele.

Oče Boštjan, stopivši ravno iz hiše, je hitel pogledat, kaj je. Kako se je prestrašil, ko je zaslišal nekaj lomastiti v krmi ter spoznal sinka, ki se je ravno pobiral! Takoj mu je bilo vse jasno. Pograbil je dečka, ki ni mogel prav stati, ter ga nesel v sobo prestrašeni materi. Hladili so mu glavo z mrzlo vodo.

Ko se je popolnoma zavedel, je moral pripovedovati ves dogodek. Dokončavši svojo izpoved, je vprašal zaupljivo: „Mati, povejte mi, ali je naše tele zlato, ker se tako sveti?“ Mati pa mu je pojasnila, da se je pač le njemu zasvetilo, ko je padel v hlev. Nazadnje ga je pa prav pošteno okregala.

Oče je med tem časom stopil pogledat za Mihcem, ki pa je že bil srečno odnesel pete in hrbet. No, kmalu so zvedeli njegovih starši dogodbico in poskrbeli so, da se Mihcu menda ne bo več ljubilo hoditi kukat tujih telet.

Pa tudi Štefeta ne miče posebno več tele, odkar je videl — zlatega.

Pikica na „i“.

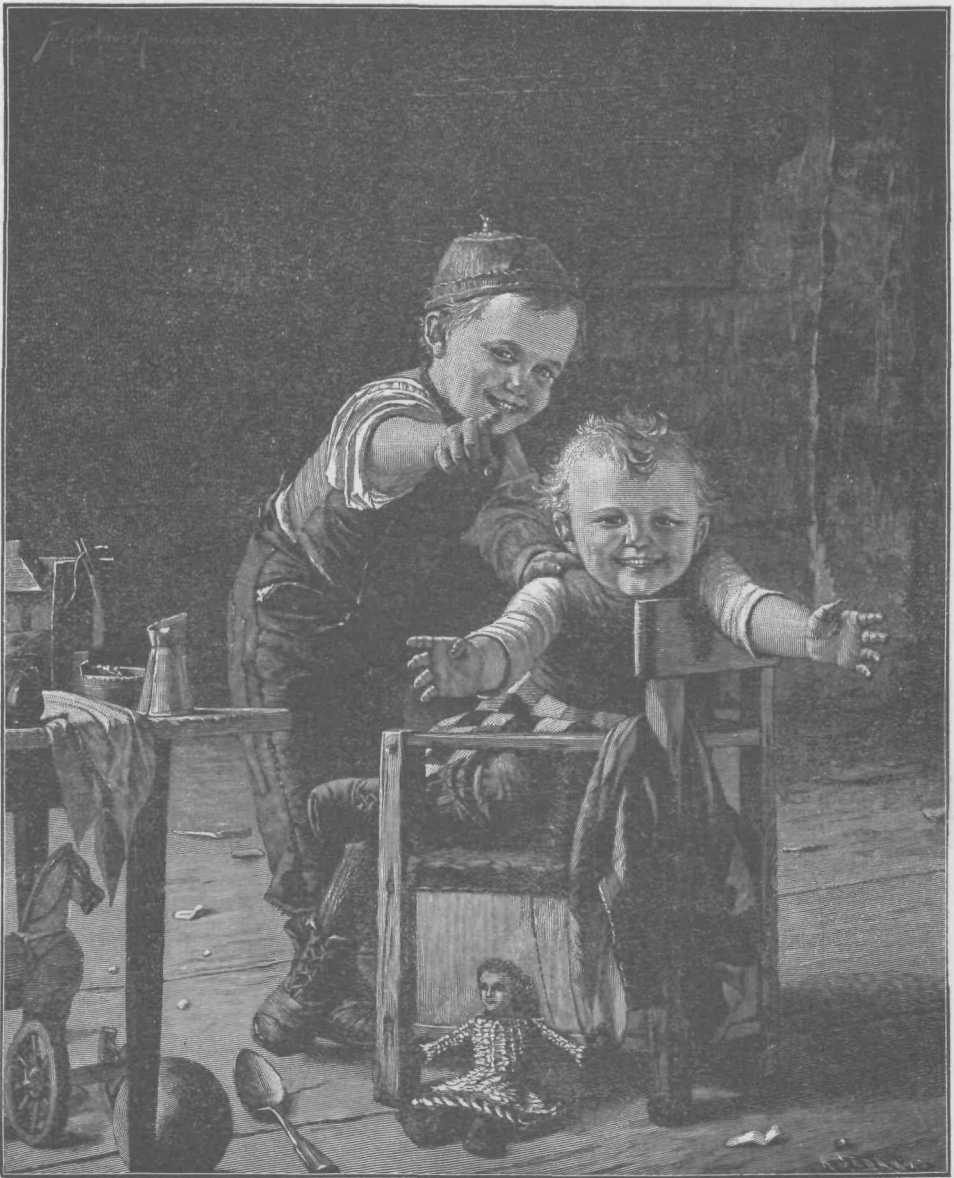
*Ker Radivoj lenušek
pri nálogi hiti,
površna je pisava
brez pikice na „i“.*

*Zaman ga opominja
učitelj ter uči,
da vedno naj pristavi
vsaj pikico na „i“.*

*A končno mu je dosti
in Radivoj — sedi!
Oj, ti nesrečna pika,
ti pikica na „i“!*

L. Černež.

▷ Čakajo mater objemi ◁

Kazen.

(K podobi.)

Slavko in Minka, živa otroka,
mamico sta jezila.

„Ako ne bo miru — kar grem,
pa se ne bom več vrnila!“

Šla je; na jok sta se držala
Slavko in Minka. — Kaj bo li,
ako vedno bo mamica jezna
in se ne vrne nikoli?

Mati pred sobo počaka, pomišlja:

„Kdo naj ostavlja otroka?
Kam bi zabredla šibka nožica,
če je ne vodi matere roka?“

Kaj bi moje srce počelo?
Od bolesti umrlo bi samo!
Sebi dam največjo srečo,
ko otrokoma dam spet mamó!“

Vrata odpre . . . In smek jo pozdravi,
čakajo mater objemi:
„Kadar spet pojdeš, mamica zlata,
pa kar naju s sabo vzemi!“

E. Gangl.

Nerodni Jurček.

Iz francoščine J. D.

Ivel je nekdanj deček, ki so ga zvali za Jurčka. Ni bilo skoro dneva, da bi ne napravil kaj nerodnega.

Nekega dne mu reče mati: „Jurček, pojdi danes v mesto na semenj in kupi pujska. Izberi jako debelega in se pogajaj zanj, da ga ne plačaš predrago.“

„Ne boj se, mamica, bom že pazil.“

Jurček gre torej v mesto kupovat pujska. Izbere debelega in se pogaja zanj dolgo časa, da ga ne bi plačal predrago; potem mu pa pravi: „Pujsek, zdaj pa le priden bodi in pojdi domov, ne da bi se kje ustavljal!“

Pujsek zakruli, kakor da bi odgovoril: „Bom!“ Jurček se gre izprehajati po mestu, da pozve kakih novic. Ko se na večer vrne domov, vpraša mater: „No, ali ni lep naš pujsek?“

„Kje pa imaš vendar svojega pujska?“

„Kaj, ali ga še ni doma?“

„Kako doma? Kdo bi ga bil pripeljal?“

„Nihče. Pa sem mu bil vendar dejal, da naj bo priden in naj gre naravnost domov, ne da bi se kje ustavljal; odgovoril mi je, da bo.“

„Beži, beži!“ reče mati, „pujsek je za nas izgubljen. Pa ga nisi mogel privezati za nogo in ga tirati pred seboj s palico?“

„Drugokrat, mamica, storim tako!“

Črez nekaj dni ga pošlje mati v mesto kupit trinožnik za lonec, ki se v njem kuhajo pomije. Jurček se napoti torej v mesto in kupi trinožnik. A spomni se, kaj mu je bila rekla njegova mati, da bi bil moral pujska privezati za nogo in ga s svojo palico gnati pred seboj.

Priveže torej trinožnik za eno nogo in ga začne biti s svojo palico, da bi ga spravil dalje. Seveda trinožnik se ne gane. Jurček bije po njem še bolj, vedno bolj in ga končno razbije. Nevoljen se vrne domov in reče materi: „Mamica, storil sem, kakor si mi bila rekla: privezal sem trinožnik za eno nogo, izkušal sem ga gnati pred seboj s palico, a ni hotel iti; zato sem tolkel še bolj po njem, pa se mi je razbil.“

„Oj, ti nesrečno dete! Pametnejšega mi še nisi nikoli pogodil! Ali nisi mogel obesiti trinožnika na hrbet in ga nesti tako domov?“

„Drugokrat, mamica, storim tako.“

Nedolgo potem mu reče mati:

„Jurček, pojdi v mesto kupit zavoj lojevih sveč!“

Jurček se napoti v mesto, kupi zavoj lojevih sveč in se spomni, kaj mu je bila rekla mati, da bi bil moral nesti trinožnik na hrbtu. Vzame torej zavoj sveč in ga obesi na hrbet.

Prav ta dan pa je bilo jako vroče, in solnce je pošteno pripekalo na Jurčkov hrbet. Nič čudnega, če ni bilo, ko se je Jurček vrnil domov, o svečah ne duha ne sluha, če so visele po hrbtu le stensjske niti in če mu je bila obleka popolnoma mastna.

„Kako si vendar neumen!“ mu reče mati, „ali ne veš, da se loj kaj rad raztopi? Namesto da si ga del na solnce, bi ga moral vtakniti v vodo, ko si šel mimo kakega potoka, ali ga ohladiti na vetru, ko si došel na vrh griča.“

„Drugokrat, mamica, storim tako.“

Črez nekaj dni ga pošlje mati v mesto kupiti soli in perja za pernice. Ko pride Jurček na vrh griča, se spomni, kaj mu je bila rekla mati, da bi bil moral ohladiti sveče na vetru. Ustavi se torej, odpre vrečo s perjem in ga razgrne na vetru. Prav ta dan pa je vel hud veter; vse perje se je razpršilo.

„Dobro,“ pravi Jurček sam pri sebi, „naredil sem majhno neumnost. Zdaj pa moram paziti na sol. Sicer bom okregan.“

In krene jo po griču navzdol, nesoč prazno vrečo za perje v eni in sol v drugi roki. Ob znožju griča je tekel potok.

„Mama mi je rekla, da bi bil moral sveče vtakniti v vodo,“ nadaljuje Jurček sam pri sebi. Vtakne torej vrečo soli v vodo. Seveda, ko se je Jurček vrnil domov, ni bilo o perju in o soli ne duha ne sluha.

Jurčkovo mater je minila potrpežljivost, in odsihdob Jurček ni več hodil ničesar nakupovat.

Odkdaj ima zajček kratek rep.

Napisal Fran Košir.

olk, zajec in lisica gredo nekoč na polje izkapat krompir. V utešilo lačnemu želodčku si nesejo s seboj kolač belega kruha ter kot priboljšek lonec sladke strdi. Oboje odlože ob kraju njive pod senčnat grm, potem pa hajdi na delo.

Niso pa se še baš dolgo trudili v potu svojega obraza, kar dé zvita lisica: „Boter me vabi, odití moram.“

In volk ji blagodušno dovoli, da odlazi; ko pa se vrne, jo vpraša, kako ji je sedaj ime. „Začetek,“ se krepko odreže lisica ter se zopet poprime dela.

Črez pol ure zvitorepka zopet odrine k botru. Vrnivša se, odvrne volku, da so jo prekrstili v Napolpojedca.

In še dvakrat jo je odkurila prekanjenka. Volk jo je po vsakem prihodu vprašal, kako se zove. Po tretji vrnitvi mu reče, da Polizek, po četrti pa, da Čistopolizek.

Trebalo je južine. A volk in zajec se ne začudita malo, ko vidita, da je izpraznjen lonec s strdjo. Volk, peneč se jeze, grozovito zatuli ter veli, da bo predrznemu tatu odgriznil rep.

Kaj napravi zvita lisica? Hitro skoči po skrito strd ter namaže z njo zajcu rep. In ko ga volk vidi, pravi: „A-ha! Zajec je pojedel vso strd,“ ter mu za kazen odgrizne rep.

A v znak nedolžnosti je zajčev rep lepo bel in po koncu stoječ, dočim nosi varljiva lisica za kazen vedno povešen svoj sicer košati rep.

Pri slovesu.

Otroka pokaram:

„Nikar mi ne stoči,

nikar se ne joči,

ko jemljem slovó;

jaz joka ne maram!“

Otroka pokaram,

pa v stran se obrnem

in — solzo otrnem,

ki sili v oko,

ker — joka ne maram!

L. Černej.

Telovadec.

Polje.

Besede zložil *Fr. Levstik.*

Uglasbil *Iv. Jordan.*

Petje.

f

Vi - diš li zdo - laj pred sa - bo po - lja? Ži - to vse -
 O - ze - le - ne - va se tu - kaj in tam, solnce mu

Petje ali harmonij.

ja - li na to smo ra - van, *mf* pa mu po - zi - mi o -
 gre - je pe - re - sca in kal; zla - ta pše - ni - ca o -

de - ja sne - ga bi - la v do - bro - tno in to - plo je bran.
 be - ta se nam, je - čmen ve - se - lo po - ga - nja od tal.

Besedni uganki.

I.

Priobčil *Kelc.*

II.

Z m je prostor med sosedi,
 z v drevo poglej in vedi,
 z r se tebi dobro godi,
 s s posvetovanje modrih ljudi.

Z g nam v gozdu dozori,
 z r se za denar dobi,
 s s je stanovalni kraj,
 s š pa pri človeku. — Kaj?

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev čarobnega kvadrata v drugi številki.

Rimska številka XI v sredi kvadrata znači, da šteje vselej do enajst. Začni pa pri prvi črki na desno od zvezde. Tu dobiš najprej črko R; potem šteje od tukaj zopet dalje do enajst, da dobiš črko U; od tukaj nadaljuj, a ne izpusti nobenkrat niti zvezde niti črke, tako dolgo, da si vzel vse črke. Naposled dobiš imeni naših narodnih mučnikov:

Rudolf Lunder, Ivan Adamič.

Prav so ga rešili: Avguštin Šilar, učenec v Zasipu; Albin Lengar, učenec v Kranju; Fran Homovec in Jožef Rupnik, učenca na Črnem vrhu; Peter Štampilhar, dijak v Kranju. — Pomotoma so izostali v 2. številki „Zvončka“ rešilci novoletnega voščila: Anton Sivka, učenec IV. razreda v Sv. Juriju ob j. ž.; Ivanka in Mirko Kejžar v Mariboru; Eleonora, Lidija in Palmira Straussgilt, učenke v Bovcu.

Dragi gospod Doropoljski!

Pišem Vam nekaj vrstic. Pri nas je jako huda zima. Jaz in moja mama sva zdravi. Miklavž mi je veliko prinesel. Naše božično drevesce je vse v zlatu in srebru. Na njem visijo zlati in srebrni orehi. Svetle krogle in lepe girlande bleste. Pisani sladkorčki bingljajo. Na vrhu drevesca plava bel golobec. Na Sveti večer smo prižgali lučce na drevescu. Mama je igrala na pianinu, jaz in Milka pa sva zapeli pesem „Sveta noč, blažena noč“. Potem sva dobili darilca od Jezuščka. Moja sestrična Milka že hodi v I. razred in se prav pridno uči. Tudi Milkica bi Vam rada pisala, a še ne zna toliko, da bi mogla pisati pisemce. Moja teta mi je pisala, da leži na lepih bohinjskih gorah debel sneg in da so vse rožice skrite pod njim. Rada bi Vam še povedala mnogo, pa moram pisati domačo nalogo. Voščim Vam srečno novo leto in Vas srčno pozdravljam!

Vam vdana

Kristinka Schullerjeva.

Odgovor:

Ljuba Kristinka!

Midva sva si že dobra znanca. Kar vesel sem, ko mi pride pisemce od Tebe. Prav živo si predstavljam, kako je bilo lepo o Božiču pri Tebi. Pa tudi v Bohinju je lepo: vse gorske velikane je odela bela snežena plast, da so videti iz dalje kot dremavi starci. Budi jih iz spanja zlatožarno solnce, ki pleše po njih v milijonih pramenov. Bohinj je lep tudi pozimi!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Za celo morje Save je že preteklo pod Radovljico tja doli na daljni jug, odkar je moje prvo pisemce zagledalo beli dan v Vašem koticu v „Zvončku“. Med tem časom bi Vam imel mnogokaj pisati; ali ker vem,

da bi moje drugo pismo ne moglo priti kmalu na vrsto, ker Vam vedno in vedno dohajajo prvenska pisma novih prijateljčkov in prijateljic Vašega ljubega „Zvončka“, sem s svojim drugim pisмом odlašal do danes, ko imamo po prejetju šolskih izpričeval za drugo četrtletje zopet par dni počitnic. Ali tudi danes Vam moram pisati vse bolj ob kratkem, ker Vam vedno tako primanjkuje prostora.

Jaz sem zdaj v enajstem letu svoje starosti in hodim v šolo v II. oddelek IV. razreda. Če bi bil prostor, bi letos hodil že v V. razred. Imam tri sestrice in enega bratca. Ime jim je: Milena, Emilija, Zora in Branko. Bogdan in Olga sta umrla še prav mlada. Jaz sem med njimi najstarejši. Očetu je ime Franc, mami pa Marija in obhaja svoj god 8. grudna. Rada ima, če se jo nekoliko počasti ob taki priliki. Ata pa nič ne mara za take ceremonije in pravi:

Takrat najboljši god je moj,
ko zadovoljen sem s seboj!

Zadnji mamin god smo obhajali na posebno slovesen način. Ata si je izmislil šaljivo in hudomušno godovnico, ki se poje po napevu Prešernove pesmi:

Nevesta, bodi zdrava,
čolnič po morju plava i. t. d.

Besedilo godovnice pa se glasi:

Preljuba naša mama,
za god si kupi sama,
kar srce ti želi!

Če pa zdaj ni denarca,
počakaj še do marca,
da sneg in led skopni!

Potem pa s prazno vrečo
hajd v svet za dobro srečo
po šegi mavharski.

To pesemco je z napevom vred ata naučil nas otroke na skrivnem. Ko je prišel

predvečer maminega godu in je mama šla z malo Zorico iz kuhinje v sobo, smo si v kuhinji poiskali vsak svoje godbeno orodje ter šli s tem pred vrata našega stanovanja. Tam smo se po vojaško lepo vstopili v vrsto in prav glasno zapeli:

Preljuba naša mama,
za god si kupi sama i. t. d.

Ko smo odpeli, smo udarili ob škaf in pokrivače, vmes pa so se oglasile orglice, trobentica in zvonček. Ta naša godba je glasno in veselo odmevala po vsi hiši. Mama se je smejala in ni bila nič huda na nas zaradi našega čudnega voščila, ki smo ga ji zapeli. Le rekla je: „Res lepe reči mi voščite!“

Drugi dan zjutraj pa smo mami voščili vsi z daljšimi čestitkami v izbranih besedah, le Branko, ki nosi še druge hlačiče, je voščil bolj na kratko tako-le:

Sem deček še mlad,
bi voščil ti rad,
voščiti ne znam,
pa rokco podam!

Pisal bi Vam še, kako smo lani in letos tukajšnji šolski otroci igrali na odru pri gospodu Kunstlju; toda ker je moje pismo že zdaj morda nekoliko predolgo, Vam hočem o tem poročati prihodnjič, ako mi boste kmalu odgovorili na moje današnje pismo.

Vas vdano pozdravlja Vaš znanec

Vladko Rojec v Radovljici.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Prav prijetno je poslušati Tvoje pripovedovanje. Res, lepo se imate doma. Videti je, da se ljubite med seboj, zato pa ste veseli in šaljivi brez zamere in povešenih noskov. Kadar utegneš, pa povej, kako ste igrali pri Kunstlju. Tam je velika dvorana, gotovo ste imeli tudi mnogo poslušalcev. Pa očetu povej prav na uho, naj zopet nariše za „Zvonček“ kakšno zastavico v podobah. Pozdravi ga!

*

Predragi gospod Doropoljski!

Jaz hodim v šolo. Ko pridem iz šole, pomagam doma materi. Pri nas je skoro povsod kopno. Trobentice in zvončki že cveto. Jako se veselim Velike noči in pirhov.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

Marija.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Trobentice in zvončki! — Ah, kako jih je vesel ves mladi in stari svet! Naznanjajo

nam veselo vstajenje prirode in prihod zelene Velike noči. Te se veselim tudi jaz. Seveda bo Tvoja lepša, ker Ti prinese obilo pirhov. Blagor Ti!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Pri nas v Litiji smo priredili šolski otroci že veliko iger. Meni najbolj ugaja božična bajka „Palčki“. Ta igra je tudi drugim ljudem tako ugajala, da smo jo že štirikrat priredili. Sodelovalo je vselej 34 otrok. Otroci prirejamo sami med sabo igre. Potrebni oder tudi sami napravimo. Pogrešamo pa dobrih iger za otroke. Bodite tako prijazni, pa mi svetujte kako primerno igro. Z veseljem se je bomo naučili in jo priredili.

Iskreno Vas pozdravlja

Vida Andoljškova,
učenka II. razr. v Litiji.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Dobre igre — posebno take za otroke — so jako redke. Danes objavlja „Zvonček“ zopet eno, ki Ti utegne ugajati. Ako da, poprimite se učenja pa jo uprizorite. O priliki, upam, „Zvonček“ zopet priobči kaj lepega in primernege. Igranje na odru in uprizorjanje iger je pač lepo in prijetno, pa tudi poučno in vzgojevalno.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker sem zvedela, da ste, gospod Doropoljski, velik prijatelj mladine, si upam tudi jaz Vam, dragi gospod, par vrstic pisati. Čitala sem v „Zvončku“ Vaše ime. Jaz, majhna Milika, Vam zamorem le sporočiti, da sem zdrava in čvrsta deklica, da ljubim svoje starše ter drage prijatelje, posebno pa Vas, gospod Doropoljski. Ako Vas to pismo najde, Vam drugič pišem veliko več. A sedaj prejmite srčne pozdrave od Vaše Vam vdane

Emilije Paitlerjeve,
učiteljeve hčerke pri sv. Miklavžu.

Odgovor:

Ljuba Emilija!

Vesel sem Tvojega poročila: zdrava si in čvrsta! In ker imaš dobro srce, boš gotovo svoje zmožnosti vedno uporabljala tako, da boš delala staršem veselje. Tako jim boš svojo ljubezen izkazovala v dejanju.

*

Ostali odgovori pridejo polagoma na vrsto, ker mi dohaja vedno več pisem, nego imam na razpolago prostora.

